

Revista de istorie a
Colegiului Economic „Mihail Kogălniceanu”
Focșani

CLEPSIDRA

Nr. 10, anul 2022

Clepsidra(Focșani.online)
ISSN 2344 - 0953
ISSN-L 2344 - 0953

Cuprins

- 100 de ani - Încoronarea de la Alba Iulia.....pag. 3-4
profesor Dorin Cristea

- Cazania - cartea călătoare.....pag. 5-6
profesor Daniela Pîrlog

- Din istoria Ierusalimului.....pag. 7-8
Daria Popescu, clasa a X-a A

- Focșani - orașul subteran.....pag. 9-10
David Stângaciu, clasa a X-a C

- România și Războiul de Independență.....pag. 11-12
Laurențiu Avram, clasa a X-a A

- Spioane celebre cu origini românești.....pag. 13-15
Maria Mușat, clasa a X-a A

- „Soluția finală” - o pată roșie pe cerul istoriei.....pag. 16-18
Sebastian Vechiu, clasa a X-a A

- Arma nucleară.....pag. 19-20
Adrian Florin Mocanu, clasa a X-a C

- Unde este granița etnică românească la vest?.....pag. 21-22
Denis-Nicușor Babalîc, clasa aXI-a F

- Războiul din Vietnam, un război psihologic!.....pag. 23-24
Adrian Perjaru, clasa a XI-a C

Fotografiile revistei sunt de pe https://www.google.com/search?imagini.

Regina Maria și Regele Ferdinand

Cetatea Alba Iulia

Încoronarea la 15 octombrie 1922 a regilor Ferdinand şi Maria este momentul în care s-a desăvârşit făurirea României Mari, dar şi ziua când lumea internaţională a fost cu privirea aţintită spre ţara noastră. Ceremonia fastuoasă s-a desfăşurat la Alba Iulia, orașul românesc ,,simbol" al Marii Uniri.

Relatări despre vreme, în acea zi, se regăsesc însă în însemnările Reginei Maria: *„Ploaie! Aceasta a fost prima impresie - dar nu o ploaie tare, doar o stropitură pe fereastra mea, mici linii lungi şi distanţate, ceea ce din fericire înseamnă că erau doar picături şi la linia orizontului se ridica un soare palid".*

Pregătirea încoronării a început cu câţiva ani înainte de acest moment, în timpul guvernării lui Alexandru Averescu, iar în anul 1920 era deja creată o comisie a încoronării, condusă de ge-neralul Coandă. Din comisie făceau parte mari personalităţi alte momentului precum George Enescu, comisie care a ţinut în această formulă până la abdicarea lui Avrămescu în 1921. Ulterior, noul guvern condus de Ionel Brătianu a înfiinţat o nouă comisie condusă de Anghel Saligny, cunoscut pentru construirea podului feroviar ,,Carol I" de la Cernavodă.

Catedrala ortodoxă din Alba Iulia a fost construită special pentru momentul încoronării din 1922 în condiţiile în care la acea vreme în Cetatea de tip Vauban din oraş nu exista niciun alt obiectiv simbolic pentru români, ci doar clădiri austro-ungare precum Palatul Principilor Transilvaniei sau clădiri militare. Construcţia s-a realizat într-un timp record de aproximativ 10 luni. Pentru ridicarea esplanadei din faţa catedralei s-a decis dinamitarea unei părţi a zidului cetăţii şi a fost dărâmată o parte din Bastionul Mihail, fiind creată panorama de astăzi.

Regina Maria vorbeşte în memoriile sale despre Catedrala Încoronării din Alba Iulia: *„Alba Iulia este frumoasă. Un orăşel-cetate vechi și acolo, în mijlocul zidurilor crenelate, fostul guvern a construit catedrala mică unde urma să aibă loc încoronarea. Ea este în centrul unui scuar, înconjurat de o clădire ca o mânăstire. A fost foarte mult criticată şi are, fireşte greşeli, dar, în general arată extrem de frumoasă si plăcută şi a fost minunat împodobită şi îngrijită".*

Coroanele, cele două simboluri ale regalităţii, au fiecare în spate o poveste inedită. Coroana Regelui Ferdinand a aparţinut unchiului său, Carol I, fiind coroana încoronării din anul 1881 şi care fusese făurită din oţelul de la un tun turcesc, capturat în timpul Războiului de Independenţă.

În schimb, coroana reginei a fost comandată special la o casă de bijuterii celebră din Paris, fiind construită din aproximativ 1,8 kilograme de aur donat de un localnic din Munţii Apuseni. Coroana are pandantive laterale pe care sunt inscripţionate simboluri: în partea dreaptă simbolul heraldic al României, iar în partea stângă simbolul heraldic al casei reginei din Borough.

Regina Maria era nepoata Reginei Victoria a Marii Britanii şi a Ţarului Alexandru al II-lea. Pentru ceremonia de încoronare au fost comandate şi două mantii.

La solemnităţile din 15 octombrie 1922 de la Alba Iulia au participat numeroşi reprezentanţi ai Caselor Regale din Europa, dar şi ai guvernelor din întreaga lume. Cele mai importante agenţii de presă internaţionale şi-au trimis la Alba Iulia reporteri pentru a relata despre evenimentul fastuos. Potrivit istoricilor, Alba Iulia avea la acea dată aproximativ 10.000 de locuitori, iar ceremoniile din 15 octombrie 1922 au reunit peste 30.000 de oameni şi nu mai puţin de 15.000 de soldaţi, fiind organizată chiar şi o paradă militară.

O prezenţă inedită şi care este şi imortalizată într-o fotografie este cea a tânărului George, duce la acea dată, tatăl Reginei Elisabeta a II-a a Angliei, şi care va deveni după acest moment Regele George al VI-lea.

Bibliografie:
- https://reginamaria.org/incoronarea-reginei-maria-la-alba-iulia/
- https://alba24.ro/documentar-15-octombrie-1922-ziua-in-care-ferdinand-si-maria-au-fost-incoronati-ca-regi-ai-romaniei-mari-la-alba-iulia-242514.html
- Adrian Cioroianu, Andrei Radu, Ferdinand I. Regele cel loial al Romaniei Mari, Editura Curtea Veche, 2020
-Maria, Regina României, Însemnări zilnice (ianuarie 1921-31 decembrie 1922), Vol. III, Editura Albatros, București, 2004
- Diana Mandache, Regina Maria a României. Capitole târzii din viața mea. Memorii redescoperite. Editura ALLFA, București, 2011.

Profesor Dorin Cristea

Cazania- cartea călătoare

Educaţia este absolut necesară omului.

În om există dorinţa, înclinaţia, dar şi capacitatea de a răspândi zestrea înţelepciunii şi învăţăturii sale, "de a se perpetua spiritualiceşte, dincolo de timpul şi spaţiul ce i-au fost hărăzite". Educaţia este specifică fiinţei umane: omul devine om numai prin educaţie.

Pe umerii şcolii româneşti apasă povara problemelor fără răspuns, multiplicate de o societate în plină criză. Criza societăţii contemporane nu este doar de natură economică, financiară, politică şi socială, ci - evident - este o criză morală şi spirituală, o criză ontologică, ce pune din nou problema originii vieţii şi, deci, a destinului omenesc. În acest context marcat de "dezorientare axiologică", "descentrare spirituală", "atrofiere a conştiinţei spirituale" şi "diminuarea exerciţiilor de autentică trăire interioară", educaţiei religioase îi revine un rol fundamental.

Ea ajută la depăşirea anumitor sincope de orientare existenţială, devenind un prilej de fortificare interioară, de identificare a sinelui, de descoperire a idealurilor de reconvertire a persoanei spre lumea valorilor absolute.

Un pilon al identificării culturale românești se regăsește în persoana Mitropolitului Varlaam al Moldovei (†1657), de origine vrâncean. Activitatea cultural-tipografică este cea mai de seamă din activităţile sale ca mitropolit.

Venind în scaunul mitropolitan, înfiinţează, în colaborare cu domnitorul Vasile Lupu prima tipografie din Moldova, la Mănăstirea „Sfinţii Trei Ierarhi" din Iaşi. Încă din 1637, Varlaam cerea" ajutor pentru lucrul acesta" e la ţarul Moscovei. Aşadar în 1640 se primesc primele matriţe. Aici va tipări şi cărţile sale cele mai valoroase. În 1641 a fost dată în lucru, iar în 1643 a ieşit de sub teascurile tiparniței de la Mănăstirea Sf. Trei Ierarhi prima carte românească din Moldova și una din cele mai de seamă din istoria vechii culture românești.

Este cunoscuta Cazanie a lui Varlaam sau, cu titlul ei exact: „Carte românească de învățătură dumenecele preste an și la praznice împărătești și la svănți mari".

Este o lucrare masivă, cu 506 file ilustratră cu numeroase gravure în lemn, reprezentând scene biblice, chipuri de sfinți, frontispicii, viniete, inițiale înflorate, etc.

Cazania prezintă un interes deosebit din punct de vedere lingvistic. Ea are cea mai îngrijită formă de exprimare a limbii române în prima jumătate a secolului al XVII-lea, o limbă apropiată de cea populară, plastică, expresivă, curățită de multele slavonisme ale limbii literare românești din secolul al XVI-lea.

Prin conținutul ei, cât și prin forma de exprimare a dulcelui grai, a fost cea mai citită carte, încât a contribuit nu numai la întărirea Ortodoxiei, ci și la întărirea conștiinței de unuitate națională românească.

A cunoscut o largă răspândire, fiind cunoscută drept cartea călătoare. Pentru a putea fi cumpărată, se făceau sacrificii financiare, materiale, demne de consemnat. În satul Muntele Șomeșului Cald, un exemplar a fost cumpărat cu zece oi și opt miei. Ca să se poată aprecia acest gest, în 1642 un miel costa între 0,30-0,42 florini, iar ziua de muncă a unui zidar sau tâmplar se plătea cu 0,42 florini și mâncare.

Considerată de Nicolae Iorga, drept cea mai populară operă a epocii noastre străvechi, conține primele versuri în limba română, intitulate Versuri în stema Moldovei, care recunoaște meritul domnitorului Vasile Lupu în tipărirea cărții. Nicolae Manolescu, în I*storia critică a literaturii române*, relevă următoarele caracteristici ale operei: frumusețea limbajului folosit - vorbește pentru toată lumea, presărând explicațiile cu întrebări și îndemnuri retorice, arta de a spune povești - este primul nostru povestitor, ilustrând problemele teologice ţărăneşti.

Bibliografie:

- Pr. Lect. Vicovan, Ioan, Idealul educativ creştin - scopuri obiective educaţia religios-moraşă, în Pastoraţie şi Misiune, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi 2001;
- Pr. lect. dr. Todoran Simion, Biserica şi tineretul. Probleme morale ale tinerilor de azi soluţiile lor din perspectiva creştină, Editura Episcopiei Dunării de Jos, Galaţi 2001;
- Pr. Prof. Dr. Păcurariu Mircea, Istoria Bisericii Ortodoxe Române, Editura I.B.M.B.O.R., BucureȘTI, 1992;
- https://doxologia.ro/imagine/cazania-mitropolitului-varlaam.

Profesor Daniela Pîrlog

DIN ISTORIA IERUSALIMULUI

Ierusalim este un oraș din regiunea istorică Palestina, cunoscută de către creștini drept "Țara Sfântă".

Epoca antică

Primele informatii despre Ierusalim datează din mileniul III î.H., perioadă în care nu exista un stat central real, ci o serie de orașe-state care se autoguvernau, fiind aproape complet independente. Spre sfârșitul mileniului II î.H., egiptenii pun stapânire pe regiune, prima tăbliță pe care apare numele orașului fiind egipteană cu cuvântul RUSHALIM scris pe ea, care derivă din limba antică canaaniană URUSALIMI, care ar putea deriva din ur - înălțime și shlm - pace.

Ulterior, Conform Bibliei, orașul a rămas ocupat de canaanienii ievusiți până la cucerirea lui David, care i-a expulzat, făcând din Ierusalim capitala regatului său, în jurul anului 1010 î.H.

Cetatea Sionului (cum mai era numită) primește denumirea de "Orașul lui David", fiind creasta care se extinde spre muntele Moria, aflându-se la sud de zona "Templului lui Dumnezeu" construit ulterior de Solomon. Numele „Orașul lui David" derivă din faptul că regele David a făcut din el reședința sa regală, după ce a domnit timp de 7 ani și jumătate la Hebron. Se estimează că orașul antic al lui David avea o extindere de 4-6 hectare.

Ulterior, regele Solomon ar fi construit primul templu din Ierusalim, templu distrus în anul 586 î.H., în urma invaziei babilonienilor conduși de regele Nabucodonosor al II-lea, care a prădat orașul și a deportat populația orașului în Babilon (''exilul babilonian"). Când evreii, eliberați din captivitate de regele Persiei, Cirus cel Mare, s-au întors în patria lor, în jurul anului 519 î.H., ei au reconstruit orașul, inclusiv un al doilea templu.

În anul 332 î.H., Ierusalimul a fost ocupat de Alexandru cel Mare și, ulterior, ocupat de Ptolemeii din Egipt până în anul 198 î.H., când a căzut sub stăpânirea Seleucizilor din Siria. O mare revoltă a evreilor s-a încheiat în anul 167 î.H. prin victoria lor și înființarea dinastiei hasmoneilor, care a condus Regatul Iudeii până la cucerirea Ierusalimului de către romani, în anul 63 î.H. Cel mai important reprezentant al acesteia, Irod cel Mare (sau Herodes, cunoscut în ebraică ca Hordos) a renovat în mod substanțial Templul din Ierusalim, a construit un nou palat regal și multe alte edificii în capitală și pe cuprinsul țării. Templul și simbolurile entității statale evreiești au fost, însă, din nou distruse de către romani, în timpul primului război evreo-roman, între anii 68-73.

După ultima mare răscoală antiromană a evreilor, în anii 132-135, Ierusalimul a fost transformat într-o urbe romană numită Aelia Capitolina în cinstea împăratului Adrian (Aelius Hadrianus). Vreme de aproape un mileniu, orașul a încetat a mai fi capitala vreunui stat.

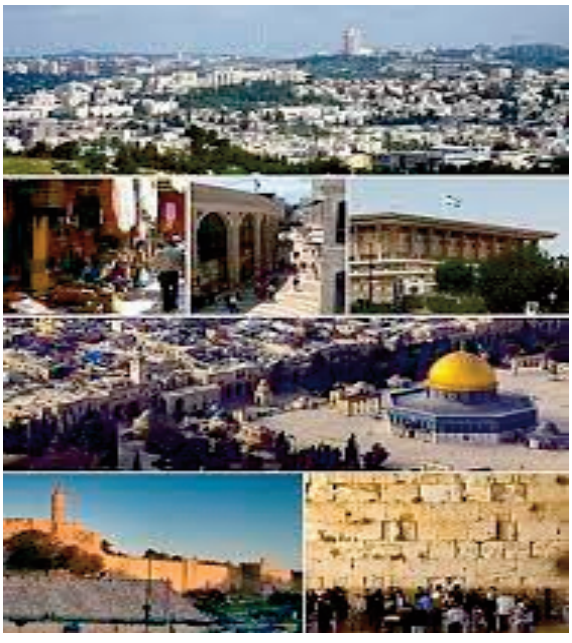
Evul Mediu și Epoca modernă

În anul 638, comandantul arab Omar ibn El-Hatib a cucerit Ierusalimul, anulând vechea interdicție pusă de creștini și repermițând evreilor accesul liber în Ierusalim și la locurile sfinte. Astfel, orașul avea să rămână locuit de evrei, creștini și arabi deopotrivă, până în zilele noastre.

Între anii 1099-1187, cruciații creștini au stăpânit Ierusalimul, aceștia punând bazele Regatului Cruciat al Ierusalimului. După recucerirea Ierusalimului de către musulmani, în secolul al XII-lea, orașul avea facă parte, o perioadă îndelungată, din imperiile turcești – cel Selgiucid și, apoi, cel Otoman.

La sfârșitul secolului al XIX-lui, Ierusalimul devine capitala sandjakului otoman, pentru ca mai apoi să fie sediul administrației britanice în Palestina între anii 1917-1948.

Epoca contemporană

În urma războiului arabo-israelian din 1948-1949, Ierusalimul a fost împărțit în două zone: cea de vest și cea de est, incluzând orașul vechi, care a intrat în componența statului arab Iordania, cu capitala la Amman. În decembrie 1949, partea de vest a Ierusalimului era proclamată de David Ben Gurion capitala noului stat evreiesc, Israel.

În 1964, în timpul administrației iordaniene în estul orașului, s-a ținut congresul de constituire a Organizației de Eliberare a Palestinei, care a reunit o mare parte din organizațiile politice și combatante ale arabilor palestinieni.

În iunie 1967, în timpul războiului de șase zile, armata israeliană a ocupat partea de est a orașului, realizând astfel unificarea teritorială a acestuia, iar la 30 iulie 1981 Ierusalimul a fost proclamat capitala Israelului.

Însă în ultimele decenii mișcarea națională arabă palestiniană reprezentată de Organizația pentru Eliberarea Palestinei, și după 1994 Autoritatea Națională Palestiniană revendică și ea Ierusalimul, cel puțin partea lui de est, drept capitală a unui stat arab viitor.

În prezent, orașul are 850.000 locuitori, aglomerarea urbană totalizând aproape 1.100.000 locuitori, pe o suprafață de circa 125.000km². Considerat oraș sfânt pentru credințele iudaică, creștină și musulmană, Ierusalimul este în zilele noastre cel mai mare oraș din Israel și din regiunea Palestinei istorice, orașul a trei mari culturi și religii.

Bibliografie:
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Ierusalim
- Simon Sebag Montefiore, Ierusalim, Biografia unui oraș, Editura Trei, București, 2012

Daria Popescu,
clasa a X-a A

Focșani - Orașul Subteran

În urma a mai multor cercetări s-a demonstrat existenta unor tunele subterane care au influențat radical istoria orașului Focșani în mod economic și politic.

Primele descoperiri publice au ieșit la iveală după seismul din 1977 care o dată cu surparea pamântului de sub picioarele focșanenilor le-a arătat acestora 6 pasaje subterane care se ramifică între ele în raza orașului.

Analiza istoricilor demonstrează că galeriile subterane au o vechime de peste 200 de ani și erau folosite pentru contrabanda dintre Muntenia si Moldova înainte de Unirea din 24 ianuarie 1859,orașul fiind unul negustoresc.

În anul 1934, în urma unei consfătuiri dintre Primăria orașului Focșani și Cercul de Recrutare județean Putna, s-a ajuns la concluzia ca erau aproximativ 280 de încăperi. Cu timpul au mai fost făcute descoperiri, cea mai recentă fiind pe data de 19 februarie 2022 la fostul Tribunal, în urma renovării acestuia, catacomba fiind găsită de o echipă de muncitori.

Cel mai bun exemplu de tunel este muzeul de istorie Focșani aflat in Piata Unirii. Acesta a fost transformat în zonă turistică.

Unele legende urbane povestesc despre un fost liceu de fete care a fost mutat în anul 1926 și cunoscut în ziua de azi Colegiul Național ,,Alexandru Ioan Cuza". Sunt împrăștiate diverse zvonuri de către localnici în legatură cu fostul liceu de fete în care se presupune că ar avea un asemenea tunel și unde s-ar fii organizat diferite revolte anticomuniste înainte de evenimentul din decembrie1989.

Cele mai multe asemenea adăposturi se găseau pe strada Brăilei în număr de 25, 24 beciuri erau amplasate pe stradă Mare a Unirii, 18 pe strada Cuza Vodă, 18 pe strada Carol I (azi B-dul Unirii), 10 pe strada I. C. Brătianu (azi Republicii), 9 pe strada Grigore Bălănescu, azi strada Oituz , 7 pe strada Regina Elisabeta azi parţial strada Independenţei, 7 pe strada sublocotenent Madgearu azi parţial strada Argeş şi 8 pe strada Vrancei. Restul adăposturilor se găseau împrăştiate în întreg oraşul pe următoarele străzi: Amorţitu – 4 beciuri , Arion-1, Asanache -4, Bateriei -1 , Biserica Jelaboi-1, Lascăr Catargiu-6, Mihail Sturza -2, P.P. Carp-2 , Canalul Halei -1 Călieni-3, Cazarmei -1, Câmpului -1 , Comisia Centrală-2, Cărăuşi-3, Concordia-5, Coteşti-6, Crângu-1 , Dr Nicolaide-8, Dr Sturza -1, Dr Kremnizer-3, Doi Nuci -1 Dogăriei -4, Dulgheri-1, Duliu Zamfirescu -4, Gheorghiu-1, Ghica-Vodă -1, Gh. Apostoleanu -1 Grădinari-2, Griviţa-3, Iordache Călcîi-4, Intrarea Ştirbei -1 , Lt Vasiliu -4 , Lt Vasiliu -4,Lt Negoiţă -1, V. Tomescu -3 , C Racoviţa -1, Lt Dumitriu -2, Maior Romano –2 Popescu-2, Tutoveanu-1, Magazia Garei-1, Mălureni-1, Miron Costin -1, Mihail Kogălniceanu -7, Mitropolit Varlaam-5, Perjoiu -1, Nicolae Săveanu-5, Odobeşti-1, Ovidenia Tăbăcari-1, Pescăria Veche-2, Piaţa Moldovei-5, Piaţa Munteni-6, Pielari -3, Pichet-1, Profetu Samoil -2, Precista-2, Primăverii-3, Puţu Gherasim-2,Sfântu Dumitru -3, Sfântu Nicolae Tăbăcari-1, Stupilor -2, Spiridon -1, Sublocotenent Madgearu-7, Sublocotenent Ionescu-3, Tăbăcari-5, Vasile Chilian -1 şi Vâlcele-2.

Ziaristul Ștefan Borcea ne lasă următoarea informație:

,,Ce a conservat Focşaniul din toată această zestre subterană? Mai nimic. Doar un singur beci situat pe strada Tăbăcari, ce a aparţinut casei lui Vasile Nistor şi a fost construit de familia Popescu la sfârşitul secolului al XIX-lea, pe două nivele, fiind bine conservat şi având guri de aerisire. Bolta beciului este în arce de cerc, iar zidurile acestuia sunt din cărămidă , de mici dimensiuni, 10 metri lungime, 3 metri lăţime, 3 metri înălţime şi 90 de metri cubi putea adăposti 23 de persoane. Dintr-o posibilă atracţie turistică au rămas puţine mărturii şi câteva documente prăfuite într-un depozit de arhivă.,,

Bibliografie:
- Ștefan Borcea, https://adevarul.ro/locale/focsani/foto-focsani-orasul-subteran-fentau-negustorii-plata-taxelor-vama-200-ani,
- Maier Georgeta, https://haihuin2.com/2020/08/15/ orasul-secret-de-sub-focsani-a-iesit-la-iveala-dupa-cutremurul-din-1977/
- http://www.focsanii.ro/povestiri.html

David Stîngaciu,
Clasa a X-a C

România și Războiul de independenţă

După anul 1866, dorinţa României de independenţă a devenit prioritate naţională. În 1875 România, aflată încă sub suzeranitate otomană, semna cu Austro-Ungaria prima ei convenţie comercială, pe 10 ani, care, deși era dezavantajoasă din punct de vedere economic, prefigura viitoarea independenţă a statului român.

În 1875-1876 a izbucnit un nou episod din Criza Orientală, atunci când Bosnia-Herţegovina s-a răsculat împotriva Imperiului Otoman, ulterior Bulgaria s-a răsculat și ea, iar Serbia a declarat război Turciei. Turcii au înăbușit aceste revolte, iar Rusia se pregătea să intervină în ajutorul creștinilor din Balcani.

Regele Carol I

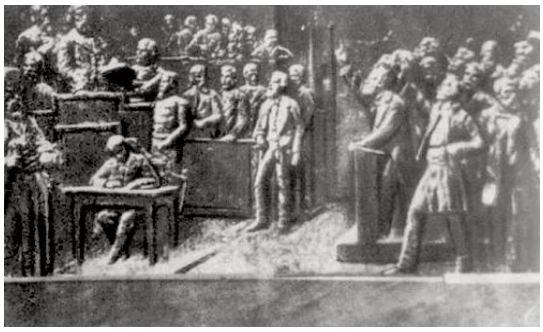

Mihail Kogălniceanu

În acest context tulbure, România a încercat să-și obţină independenţa pe cale diplomatică, ministrul de externe Mihail Kogălniceanu trimiţând în iulie 1876 un memoriu Imperiului Otoman prin care solicita recunoaşterea independenţei şi a numelui de România. Tratativele româno-otomane au eşuat deoarece, potrivit unei noi constituţii otomane elaborate de Midhat Paşa în 1876, România era declarată provincie privilegiată a Imperiului otoman. Turcii refuzau, astfel, să recunoască independența țării noastre. Pentru România, devenea clar că independența nu poate fi obținută decât printr-o apropiere de Rusia și o colaborare militară cu aceasta, împotriva Imperiului Otoman. Astfel, pe 4 aprilie 1877 între Rusia şi România s-a semnat Convenţia de la Bucureşti, cu următoarele prevederi: Rusia se obliga să respecte integritatea teritorială a României; Armata rusă urma să tranziteze teritoriul României; Cheltuielile reveneau în totalitate Rusiei. Rusia refuza însă colaborarea militară cu România. România a declarat mobilizarea generală a armatei, peste 120.000 de soldați și 190 de tunuri, care au fost distribuiți pe linia Dunării, pentru a opri o eventuală invazie turcească.

La 12 aprilie 1877, Rusia declara război Imperiului Otoman, iar armata rusă începea traversarea teritoriului României către Bulgaria. Ca urmare Turcia a bombardat oraşele româneşti de pe linia Dunării, iar România a răspuns bombardând Vidinul. Astfel, între România și Imperiul Otoman intervenea, practic, starea de război.

La 9 mai 1877, ministrul de externe Mihail Kogălniceanu declara, în Parlamentul României: "Suntem independenţi, suntem naţiune de sine stătătoare". După discurs, Camera Deputaților a adoptat o moţiune prin care proclama independenţa României (10 mai 1877). Proclamarea Independenței României a avut parte de suportul opiniei publice internaționale, dar cu toate acestea unele țări europene precum Franța au întâmpinat acțiunea românilor cu răceală, iar altele precum Regatul Unit cu adversitate. Independența trebuia câștigată pe câmpul de luptă, iar asta avea să se întâmple.

La începutul războiului, Rusia a refuzat o colaborare militară cu România, dar după oprirea celor două atacuri ruseşti la Plevna, marele duce Nicolae a cerut ajutorul principelui Carol, printr-o telegramă, la 19 iulie 1877. Armata română (cca 66.000 de soldați) a trecut la sud de Dunăre şi a participat la asaltul asupra Plevnei din 30 august 1877, în urma căreia a cucerit reduta Griviţa 1.

Ulterior, armata română a cucerit şi reduta Rahova iar în noiembrie 1877, după un lung asediu, armata otomană a capitulat, în frunte cu generalul Osman Paşa. Ulterior, armata română a atacat Vidinul, iar armata rusă s-a îndreptat către Istanbul. În ianuarie 1878, învinși, otomanii au cerut pace. Războiul din Balcani a evidenţiat eroismul românilor, peste 7.600 de soldaţi români murind sau fiind răniți în acel război. Din punct de vedere financiar, contribuția României la acest război s-a ridicat la cca 100 milioane de lei de la bugetul de stat plus alte 10 milioane strânse din donații.

Pacea de la San Stefano

Pacea de la Berlin

Tratatul de pace ruso-turc de la San Stefano a fost semnat în februarie 1878. Reprezentantul României, colonelul Eraclie Arion, nu a fost primit, deşi ţara noastră contribuise decisiv la înfrângerea Turciei. Prevederi ale tratatului referitoare la România: se acorda independenţa României; Rusia ceda României Dobrogea, gurile Dunării şi Insula Şerpilor, dar îi lua sudul Basarabiei.

Se recunoştea şi autonomia Bosniei-Herţegovina. Acest tratat a nemulţumit Austro-Ungaria, Anglia și Franţa (acestea considerau că se întărea prea mult influenţa Rusiei în Balcani). Astfel se desfăşoară un nou Congres de pace la Berlin, prezidat de cancelarul Germaniei, Otto von Bismarck, congres încheiat pe 1 iulie 1878. La lucrările acestui Congres au participat din partea României premierul I.C. Brătianu şi mi-nistrul de externe M.Kogălniceanu.

României i se recunoştea independenţa condiţionată de: răscumpărarea de către guvernul României a acţiunilor societăţii germane de căi ferate Strousberg, care era în faliment; mo-dificarea articolului 7 din Constituţia de la 1866 în sensul acordării dreptului de a obține cetățenia română locuitorilor care nu erau creștini (evrei, mai ales); acceptarea schimbului teritorial cu Rusia. Se mai recunoşteau independenţa Serbiei şi autonomia Bulgariei. Marile puteri nu garantau, însă, securitatea statului român, ale cărui relaţii cu Rusia erau foarte tensionate din cauza sudului Basarabiei.

Consecințele participării la acest război au fost binefăcătoare pentru viitoarea dezvoltare a statului român și a societății românești pe plan politic, socio-economic și moral. Recunoaşterea internațională a independenţei sale şi unirea ei cu Dobrogea au făcut ca România să devină un stat mult mai puternic şi respectat pe plan european, ea a devenit în mod oficial regat şi a început să se dezvolte într-un ritm mai accelerat. De asemenea, recunoașterea independenței statului român a atras atenția românilor aflați în afara teritoriului Vechiului Regat, acesta reprezentând pentru ei un punct de atracție, visul tuturor românilor prinzând materialitate la sfârșitul Primului Război Mondial odată cu formarea României Mari.

Bibliografie:
https://www.historia.ro/sectiune/general/articol/razboiul-de-independenta
Academia Română, ISTORIA ROMÂNILOR, VOL. VII: ROMÂNIA MODERNĂ, Editura Univers Enciclopedic, București, 2012, paginile 689-768 (Tom I) și 35-90 (Tom II).

Laurențiu Avram,
clasa a X-a A

SPIOANE CELEBRE CU ORIGINI ROMÂNEȘTI

Pentru obținerea informațiilor a fost folosit, de-a lungul istoriei, atât capitalul uman masculin, cât și cel feminin. Astfel, au existat femei care au practicat spionajul pornind de la diverse motivații și convingeri, din iubire, solidaritate, prietenie sau patriotism, obținând rezultate remarcabile și reusind prin activitatea lor să influențeze istoria. De-a lungul timpului, au fost publicate numeroase lucrări pe tema activității de informații și mai ales pe tema spionajului, numită deseori „a doua cea mai veche meserie din lume". Cu toate acestea, nimeni nu a reușit să reconstituie în cuvinte esența spionajului. Spionajul reprezintă un război fără tranșee și uniforme, fără de care însă nu s-ar fi putut elabora marile strategii militare în perioada conflictelor, decisive pentru soarta a milioane de oameni.

Prezența feminină din domeniul spionajului și-a făcut apariția încă din perioada antichității: Dalila, Rehab sau Jezebel. În Evul Mediu și Epoca Modernă împărătesele au deținut propriile lor rețele de spionaj: Teodora în Imperiul Bizantin, Elisabeta I în Anglia, Ecaterina cea Mare în Rusia sau Maria Teresa în Austria. Chiar și în Primul Război Mondial au fost remarcate agente care lucrau de ambele părți ale baricadei: Mata Hari și Anne Marie Leser lucrau pentru Puterile Centrale, iar Martha Richer și Gertrude Bell lucrau pentru Antanta. Femeile care au ajuns la conducerea serviciilor secrete (Stella Rimington în Marea Britanie sau Maria del Pilar Hurtado în Columbia) au dovedit că sexul nu reprezintă o piedică sau o diferență majoră în acest domeniu.

Femei precum Martha Bibescu, Clemansa Chilian, Ioana Cotea, Profira Macovei, Stanca Pantazică, Maria Tănase, Elena Constantinescu alias Helen O Brien, Veturia Goga şi Vera Atkins au fost unele dintre cele mai cunoscute personalități feminine care au lucrat în domeniul spionajului.

Vera Atkins

Vera Atkins era evreică, iar numele ei real a fost, de fapt, Maria Vera Rosenberg. Vera era fiica omului de afaceri Max Rosenberg, un evreu născut în Germania, şi a Hildei Atkins. Vera a primit o excelentă educaţie, a practicat călărie si diverse sporturi, știa multe limbi străine și frecventa lumea bucureşteană. Aşa îl cunoaşte, în 1931, pe ambasadorul german, contele Friedrich Werner von Schulenburg, adversar declarat al lui Hitler, cu care are o lungă poveste de dragoste. De la el ea avea şi informaţii de primă mână despre intrigile din cercurile înalte de la Berlin şi Moscova.

În 1934, după moartea tatălui ei, se mută la Londra, îşi ia numele de fată al mamei, „Atkins", şi începe cu adevărat cariera de spion. Atkins a antrenat 470 de agenţi secreţi, dintre care 39 erau femei, iar oamenii ei au aruncat în aer poduri și trenuri și au cules informații importante în timpul celui de-al doilea război mondial. De asemenea, a parașutat oameni, muniție și armament. În 1947, s-a retras undeva într-un sat din Anglia, unde a rămas pentru tot restul vieţii.

Numele ei a rămas necunoscut până în anul 2000, la moartea ei, şi foarte puţini oameni au ştiut cine este cu adevărat. Abia dupa moartea ei, scriitorul William Stevenson, pe care Vera Atkins l-a autorizat să-i scrie biografia, dezvăluie cine a fost cu adevărat în volumul care a fost tradus şi în limba română „Vera Atkins, Povestea celei mai importante agente secrete originare din România din al Doilea Război Mondial".

Veturia Goga

Soţiei lui Octavian Goga i s-a spus ”Privighetoarea lui Hitler” sau ”Muza lui Antonescu”. Veturia Goga rămâne una dintre cele mai cunoscute spioane romînce ale secolului trecut şi se spune chiar că figura sa a inspirat personajul Moneypenny din seria James Bond. A fost recrutată în 1914 ca agent secret al Berlinului.

S-a spus chiar că mariajul cu Goga, personaj politic important al vremurilor, ar fi făcut parte din plan. Acuzaţiile de spionaj au venit după moartea poetului. Pentru faptul că a reuşit să salveze domeniul de la Ciucea de toate dictaturile care s-au perindat la puterea ţării şi pentru relaţiile controversate avute cu mari personalităţi ale vremii, Veturiei i s-a spus "Privighetoarea lui Carol II",” Eminenţa cenuşie”, ”Marea Doamnă a dictaturii antonesciene”.

Despre Veturia, strănepotul lui Goga, scriitorul Mircea Goga spune că ar fi fost spioana lui Hitler, că şi-ar fi trădat nu doar ţara, ba chiar şi soţul, acuzând-o că n-ar fi fost străină de moartea acestuia.

Elena Constantinescu

Elena Constantinescu (Helen O’Brien) este una dintre cele mai cunoscute spioane britanice din secolul trecut. A fost implicată în multe scandaluri sexuale și intrigi care au dus la demisii de miniștri, secretari de stat și chiar la cea a prim-ministrului Marii Britanii, Harold Macmillan. S-a născut în România și era fiica unui mare proprietar de imobile din București și a unei ducese de origine germană. Toată adolescenţa a fost fascinată de cluburile de noapte din București și de atunci visa să aibă o astfel de afacere numai a ei. Ea s-a căsătorit foarte devreme cu Kenneth Archer, un ofițer aviator în Royal Air Force. La o lună după mariaj, Elena rămâne văduvă, după ce soțul ei este împușcat mortal.

Tânăra văduvă Archer nu este pe placul autorităților comuniste, care o obligă să părăsească România în 48 de ore, pentru că avea legături prea strânse cu armata britanică. Elena pleacă în țara soțului ei. Elena, devenită Helen, își găsește și un job de hostess într-un club de noapte, mai apoi căsătorindu-se cu proprietarul clubului, Jimmy O’Brien. Helen O’Brien și soțul ei își deschid cinci ani mai târziu unul dintre cele mai controversate cluburi din Londra, Eve’s, unde scandalurile sexuale, intrigile de spionaj și poveștile cu amoruri interzise se vor ține lanț.

Localul devine unul preferat al oficialităților, miniștrilor, vedetelor și al ofițerilor de contrainformații britanici, pentru că Helen a știut să-și aleagă o trupă de balet formată din 35 de fete superbe, pe care, se spune, le pregătea pentru dans, amor, discuții discrete și „legături primejdioase”.

Se spune că Sir Lawrence Dunne, pe atunci judecătorul-șef al Londrei, văzând lista membrilor clubului, a exclamat: „ Eve’s pare să fie un departament al Ministerului de Externe și al Parlamentului!”. Printre clienții de la Eve’s au fost și spioni, unii chiar sovietici. Unul dintre cei mai importanți oaspeți ai lui Helen era un anume Rajkov, care s-a dovedit a fi colonel KGB, fiind mai apoi arestat în Hong Kong pentru spionaj.

Se spune chiar că Helen a jucat un rol important și într-o acțiune MI5 de îndepărtare de la putere a dictatorul ugandez, Idi Amin Dada. Ca să afle informații importante despre dictator, serviciul secret englez a apelat la o metodă veche de când lumea: i-au băgat pe gât o frumoasă blondă platinată, iar Clubul Eva a fost ales pentru întâlnirea „întâmplătoare” între cei doi.

“Spioanele“ care au salvat mii de ostași români în Primul Război Mondial

Clemansa Chilian, Ioana Cotea, Profira Macovei şi Stanca Pantazică sunt doar patru dintre femeile care au dat dovadă de un curaj teribil în anul 1916, după ce a doua zi după Crăciun şi-au văzut satul (Burca, comuna Vidra, județul Vrancea) ocupat de armatele germane. Alături de soţii lor, ele au fost implicate într-o reţea de spionaj care a furnizat informaţii utile Armatei Române, inclusiv despre tehnica militară a unităţilor militare ce se găseau în acea zonă. Ele fost condamnate la ani grei de închisoare şi au executat pedeapsa în trei închisori: Râmnicu Sărat, Buzău şi Jilava. În onoarea lor, în comuna Vidra a fost ridicat în anul 2018 un monument.

Prințesa

Martha Bibescu

Poetă, romancieră, diplomat important, prințesa Martha Bibescu a fost considerată cea mai distinsă personalitate a aristocrației europene a secolului al XX-lea. Ea s-a născut în ultimul deceniu al secolului al XIX-lea și a fost una dintre cele mai importante personaje feminine europene ale secolului trecut, fiind supranumită „Principesa Europei” datorită comportamentului cosmopolit.

Pe toată durata vieții, principesa a păstrat contactul cu un vast cerc de personalități politice și culturale ale vremii sale, care constituiau rețeaua de cunoștințe prin intermediul căreia puteau fi transmise sau manipulate informații importante, astfel, Martha Bibescu se afla în epicentrul discuțiilor privitoare la cele mai sensibile informații de stat. Palatul ei de la Mogoșoaia era gazda frecventă a unor întâlniri în cercuri înalte, întâlniri care facilitau aflarea și transmiterea unor informații prețioase.

În timpul primului război mondial, din cauza relației sale cu colonelul britanic Thomson, cunoscută de apropiații prințesei, Martha a fost acuzată, după cucerirea Bucureștiului de către trupele germane, de spionaj în favoarea englezilor. Ulterior, a fost acuzată și că ar fi fost dublu spion, că spiona și în favoarea germanilor.

Astfel, prințesa a primit porecla de „Mata Hari” a României. Ceea ce se știe cu siguranță este că, prin prisma relațiilor și intervențiilor Marthei, au fost obținute și transmise Casei Regale a României foarte multe informații utile în timpul războiului. În timp ce autoritățile și majoritatea cunoștințelor Marthei se retrag la Iași, împreună cu guvernul și Casa Regală, prințesa rămâne la București, conducând în continuare spitalul pe care îl înființase împreună cu Regina Maria. O parte a elitei politice românești a considerat că Martha a rămas la București pentru a le împărtăși germanilor informațiile secrete pe care le deținea. După încheierea Primului Război Mondial, prințesa a a trecut printr-o mulțime de momente dificile, astfel încât în anul 1940 a fost victima percheziților legionare, efectuate într-un stil brutal, urmate de arderea în public, în Piața Victoriei, a cărților scrise de prințesă și conside-rate de legionari „otrăvite”, printre acestea aflându-se și volumul său „Izvor, țara sălciilor”.

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, Martha Bibescu ar fi fost implicată în tratativele purtate de regimul condus de mareșalul Ion Antonescu în vederea semnării unui armistițiu separat cu puterile aliate, respectiv a unei convenții secrete de pace. Nu trebuie ignorată nici susținerea acordată reprezentanților americani și englezi în Comisia Aliată de Control, precum și sprijinul prințesei Bibescu pentru diplomații regaliști italieni, refugiați la București din cauza regimului de la Roma. În anul 1945, Palatul Mogoșoaia, care odinioară găzduise întâlnirile neoficiale ale elitelor, i-a fost luat Marthei Bibescu, însă nu înainte ca aceasta să se asigure că imobilul va fi trecut pe lista monumentelor istorice.

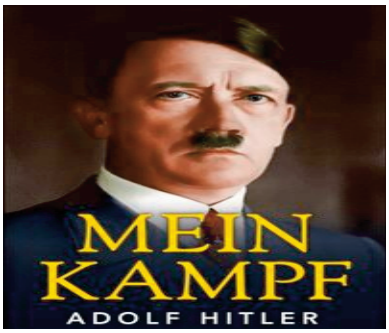
În septembrie 1945 prințesa a călătorit inițial în Anglia, apoi în Franța, stabilindu-se la Paris.

Bibliografie:
-https://adevarul.ro/locale/alexandria/frumuseti-periculoase-povestea-celor-mai-cunoscute-spioane-romane-activat-serviciile-secrete-straine
-https://radu-tudor.ro/sri-dezvaluiri-despre-spioanele-romaniei/
-Gheorghe Brătescu, Spioane celebre, Editura Icar, București, 2003

Maria Mușat,
clasa a X-a A

„Soluția finală” - o pată roșie pe cerul istoriei

Holocaustul a fost persecuţia sistematică şi anihilarea evreilor europeni de către statul nazist german şi aliaţii acestuia, între anii 1933-1945. Hitler enunţa încă din cartea sa, “Mein kampf”(“Lupta mea”), teoria sa rasială prin care stabilea că evreii, rromii şi slavii sunt “rase inferioare”, demne de dispreţ.

Dacă pentru slavi “soluţia” găsită de Hitler era munca forţată în lagăre, pentru evrei a fost mult mai rău. Imediat ce a ajuns la putere (1933) el a luat primele măsuri împotriva evreilor din Germania, reducându-le drepturile sau chiar retrăgându-le cetăţenia germană, eliminându-i din viaţa politică, economică şi culturală a ţării. În 1938 au început şi violenţele împotriva evreilor, mulţi fiind arestaţi şi trimişi în lagărele de concentrare, averile lor fiind confiscate de regimul nazist.

La început, germanii au făcut planuri generale pentru deportarea evreilor europeni în Madagascar. În special Adolf Eichmann sprijinea această idee mai înainte de Conferința de la Wannsee din 1942.

Șeful SS, Heinrich Himmler a declarat, "*Indiferent cât de crud și de tragic poate fi fiecare caz luat în parte, această metodă este pe departe cea mai blândă și mai bună, dacă se respinge metoda bolșevică a exterminării fizice o oamenilor...*" Planul era ca să se folosească navele marinei britanice, după înfrângerea Regatului Unit în război. Cum victoria împotriva Angliei nu s-a produs, Planul Madagascar a fost abandonat.

Soluția finală se referă la planul nazist de executare a genocidului sistematic împotriva evreilor europeni în timpul celui de-al doilea război mondial. Termenul a fost folosit pentru prima oară de Adolf Eichmann în ziua de 20 ianuarie 1942, la conferința de la Wannsee. Punerea în practică a „soluției finale” s-a făcut între anii 1942-1945, în “lagărele morții“. Expresia reflectă credința conform căreia populația evreiască europeană este o „problemă” în sine. Soluția finală este un termen utilizat pentru a descrie uciderea a circa 6 milioane de evrei (dintre care 1,5 milioane copii), majoritatea din Europa, dar au fost persecutați și asasinați evrei și în Asia și nordul Africii.

Ura față de evrei are o lungă istorie în societatea europeană. Pogromurile și expulzările au pătat istoria multor țări din Europa, în Evul Mediu și chiar și în epoca modernă. Acest lucru s-a bazat pe descrierea evreilor ca „ucigași ai lui Hristos” de către autoritățile creștine și pe persistența stereotipurilor antisemite în artă și literatură. În secolul al XIX-lea, ura religioasă față de evrei s-a îmbinat cu credințe despre diferențele rasiale și despre superioritate care se concentrau mai degrabă pe „sânge” decât pe credință pentru a produce antisemitismul modern al naziștilor.

Nazismul a fost o ideologie rasistă al cărei scop era eliminarea evreilor și a altor grupuri nedorite (rromi, slavi) din societatea germană. Nu avea nicio bază științifică sau logică. Hitler și naziștii i-au vizat pe evrei pentru a-i persecuta și anihila, deoarece erau antisemiți înverșunați care detestau evreii. Naziștii au făcut două afirmații false principale în propaganda lor timpurie: în primul rând, că evreii de origine germană trădaseră Germania în timpul Primului Război Mondial și că fuseseră responsabili de înfrângerea sa; în al doilea rând, că evreii fuseseră responsabili de dificultățile economice ale Germaniei din timpul crizei de la sfârșitul anilor ’20 și începutul anilor ’30. Acestea s-au legat de o minciună generală despre o conspirație evreiască globală. În timpul celui de-al Treilea Reich, îndoctrinarea s-a concentrat pe ideea de eliminare a evreilor, fiind considerați un element care contamina puritatea rasială „ariană” și care trebuia îndepărtat. Felul în care acest lucru era bazat pe tradițiile mai vechi de antisemitism din Europa rămâne încă un subiect de dezbatere între istorici.

Uciderea evreilor a început încă din anul 1941 în Europa de est. Au fost uciși în masă aproximativ un milion de evrei.

În timpul conferinței de la Wansee, din ianuarie 1942, a avut loc o discuție în cadrul unui grup de oficiali naziști chemați pentru a lua o decizie asupra „Soluției finale a problemei evreiești". Decizia de exterminare fizică a tuturor evreilor fiind, astfel, luată, lagărele de exterminare naziste au declanșat un adevărat măcel.

La scurt timp după aceasta, au fost construite trei mari lagăre de exterminare în zona ocupată a Poloniei, la Belzec, Sobibor și Treblinka. Aici și-au pierdut viața între anii 1942-1943, în cadrul „Operațiunii Reinhard", numită așa în onoarea celui ce prezidase Conferința de la Wannsee, majoritatea evreilor polonezi, dar și evrei din alte țări aflate sub controlul direct al Germaniei naziste. Lista lagărelor de exterminare din Europa, mai include și celebrele lagăre de la Maidanek și pe cel de la Auschwitz - Birkenau, cel mai complex dintre aceste lagăre de exterminare, în care au fost deportați și uciși evrei din întreaga Europă, aproape neîntrerupt, între 1942 și sfârșitul războiului, în 1945.

De altfel, activitatea la Auschwitz a cunoscut cea mai mare intensitate începând cu vara anului 1944, după ce restul marilor lagăre de exterminare din Est deveniseră inoperabile. Ultimele victime ale fabricii morții, numită Birkenau au fost cele câteva sute de mii de evrei din Slovacia și din Ungaria, care includea la acea dată și Transilvania de Nord-Vest. Ultimele victime ale „Soluției Finale" vor fi însă peste un milion de prizonieri din lagărele din Est, forțați de SS să ia parte la retragerea din fața armatei sovietice. În timpul acestor „marșuri ale morții", nu puțini au fost cei care au murit de frig, epuizare sau împușcați de către gardienii SS.

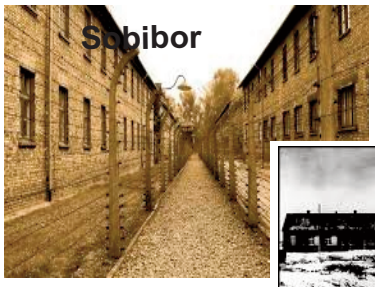
Evreii erau, mai întâi, deportați. Acestora le era pus sechestru pe bunuri și locuințe pentru a fi repartizați în ghetouri. Ghetou este un cartier al unui oraș în care locuiește o populație de o anumită rasă, naționalitate sau religie, ca urmare a unei politici de discriminare. În unele orașe aceste locuri erau cu timpul transformate chiar ele în lagăre de exterminare pentru evrei. În alte cazuri, cum ar fi orașele din România sau Ungaria, unde n-au existat lagăre, ghetourile reprezentau doar simple spații de închidere a evreilor. Agenții SS naziști însărcinați cu administrarea ghetourilor îi mințeau pe evreii captivi, spunându-le că vor fi duși cu trenul dincolo de Dunăre pentru munci agricole sau că vor fi mutați într-un alt oraș pentru a fi folosiți pe post de forță de muncă ieftină în fabrici și uzine. În schimb, erau duși în lagăre de concentrare. La plecare, evreii erau nevoiți să-și cumpere bilet, doar dus, către destinație. După anul 1943, fiecare evreu era obligat să-și lase banii, bijuteriile sau orice avea la el, spunându-i-se că nu va mai avea nevoie de ele. Drumul se făcea cu trenul, evreii stăteau în vagoane, înghesuiți, cu un lighean cu apă și altul gol pentru nevoi dacă aveau noroc. Drumul ducea la lagărele din Reich, iar durata drumului varia în funcție de locul de unde erau deportați. În majoritatea cazurilor cam un sfert dintre evreii dintr-un vagon ajungeau morți la destinație. Lagărele se diferențiau unele de altele. Existau lagăre de muncă (Alderney), lagăre de tranzit (Bolzano), lagăre de concentrare (Banjica), lagăre de muncă și de exterminare (Auschwitz-Birkenau, unde au fost uciși peste un milion de evrei, Chelmno, Maidanek, Treblinka, Sobibor, Belzec).

Auschwitz

Maidanek

Cei care supraviețuiau, odată ajunși la destinație, erau supuși unei extrem de sumare selecții coordonată de medici SS. În general, în urma selecției, erau trimiși la muncă o parte dintre bărbații și femeile apți de muncă fizică, în funcție de necesitățile de personal ale fabricilor sau carierelor din zonă. Din când în când mai erau selectate persoane care puteau face dovada unei pregătiri serioase în diferite profesii: medici, ingineri, bijutieri, croitori. Tuturor celor selectați le era tatuat pe antebrațul stâng un număr de înregistrare, număr pe care nu-l mai putea primi nici un alt deținut, niciodată. Primeau apoi o rochie sau o salopetă și erau conduși la barăci. Ceilalți erau trimiși direct la camerele de gazare, unde erau uciși. În prealabil, o parte dintre ei: gemeni, oameni cu handicap fizic sau mental, tinere femei însărcinate, erau selecționați de către medici SS, precum Josef Mengele, "Îngerul morții" de la Auschwitz-Birkenau, urmând a servi drept cobai umani în cadrul unor experimente medicale abominabile care trebuiau să ducă la îmbunătățirea "rasei superioare", să demonstreze inferioritatea celorlalte rase, să urgenteze realizarea unor medicamente mai eficiente sau a unor echipamente militare performante. Părul celor uciși în lagăre era recoltat și trimis în Germania, fiind folosit în fabrici ca materie primă, iar oasele lor erau folosite ca și îngrășăminte în agricultură. Cadavrele erau arse în crematorii, iar cenușa rezultată era folosită tot ca îngrășământ la ferme. Puțini dintre oamenii care au trecut prin lagăre aveau să mai scape cu viață din aceste locuri create pentru a-i omorî. Din fericire, însă, au existat și încă există supraviețuitori ai lagărelor care pot povesti experiențele prin care au trecut. În acest fel se pot menține vii pentru mult timp în mintea oamenilor consecințele tra-gice ale unei „soluții" la o problemă inexistentă.

În implementarea „Soluției finale" au fost implicați, direct sau indirect, sute de mii de oameni. Autorii și organizatorii de bază, care au planificat și pus în practică anihilarea evreilor europeni, aparțineau SS-ului și erau adepții fervenți ai ideologiei rasiste, fiind totodată coloana vertebrală a lagărelor de exterminare și a trupelor mobile de exterminare în masă. Unii dintre vinovați aveau să fie judecați și condamnați pentru crime de război (celebrele procese de la Nurnberg, din 1945-1946). Mulți alții, care s-au ascuns sub alte identități prin Americi, îndeosebi, au fost prinși și judecați sau eliminați ulterior.

Yad Vashem - Memorialului Victimelor Holocaustului

În memoria victimelor Holocaustului statul Israel a înființat, la Ierusalim, în anul 1953, Yad Vashem - Memorialului Victimelor Holocaustului, instituție oficială care studiază în cele mai mici detalii și comemorează Holocaustul. De asemenea, s-a decis ca data de 27 ianuarie să devină ziua internațională pentru comemorarea victimelor Holocaustului. Ziua națională a comemorării victimelor Holocaustului din România este 9 octombrie.

Bibliografie:

-https://ro.wikipedia.org/wiki/Solutia_finală

-Stelean-Ioan Boia, Marius-Ioan Grec, O ISTORIE A HOLOCAUSTULUI EUROPEAN: CAZUL ROMÂNIEI, "V a s i l e G o l d i ş" University Press, Arad, 2016, pp.53-70

Sebastian Vechiu,
clasa a X-a A

Arma nucleară

Arma nucleară este un dispozitiv ce eliberează energie nucleară, aceasta fiind produsă de o reacție de fisiune sau fuziune.

Arma nucleară face parte din categoria armelor de distrugere in masă, destinată distrugerii porțiunilor mari de teren, dar și pentru uciderea in masă a oamenilor.

Prima armă nucleară a eliberat o cantitate de energie echivalentă cu 20.000 tone de TNT (trinitrotoluen), pe când prima armă termonucleară a eliberat o cantitate de energie echivalentă cu 10.000.000 tone de TNT.

Explozia de la Nagasaki - 1945

Pe plan mondial, există circa 19.000 focoase nucleare, dintre care 4.400 sunt încă în stare operațională, gata pentru a fi utilizate.

Tipuri de focoase nucleare

Momentan, există două tipuri de bombe nucleare: cele bazate pe fisiunea nucleară si cele care utilizează fisiunea pentru amorsarea reacției de fuziune nucleară.

Armele ce folosesc fisiunea nucleară constau dintr-o cantitate de uraniu îmbogățit care formează o masă supra-critică ce dezlănțuie reacția in lanț. Masa supra-critică se realizează ori prin montarea unei piese alcătuită dintr-un material fisionabil, ori prin comprimarea unei sfere fabricată din material fisionabil, până se atinge masa supra-critică.

Armele cu fuziune folosesc energia rezultată din fisiune pentru a comprima și încălzi deuteriul si tritiul, până la fuziune.

Bomba ,,țarului,, – aceasta este cea mai puternică armă nucleară creată si detonată vreodată. Inițial, putea elibera o cantitate de energie de 100 megatone TNT, dar mai târziu a fost redusă la 50 megatone TNT.

Efecte

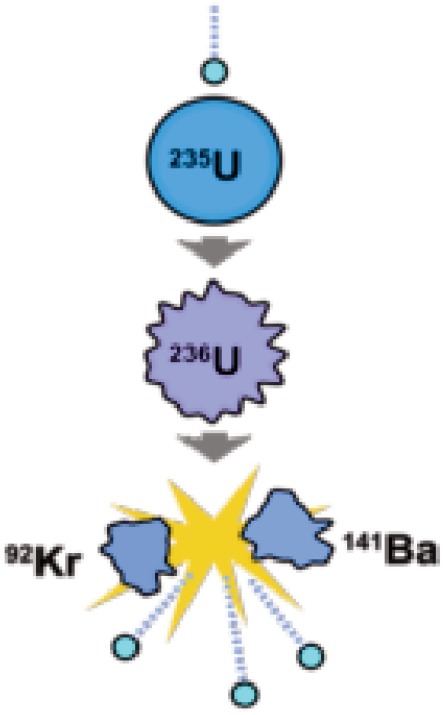
Explozia nucleară are efecte imediate si întârziate. Unda de șoc si radiațiile produc distrugeri mari în câteva secunde sau chiar minute. Efectele întârziate ale exploziei acționează pe perioade îndelungate de timp, de la ore la ani de zile.

- **Unda de șoc modifică brusc presiunea aerului și produce vânturi puternice. Clădirile mari sunt distruse datorită schimbării bruște de presiune, iar vegetația si oamenii sunt omorâți de vânturile puternice produse.**

- **Aproximativ 35% din cantitatea de energie rezultată în urma exploziei este sub formă de radiație solară si termică. Radiația solară produce orbirea instantanee prin arderea retinei, pe când cea termică produce arsuri vietăților si incendierea materialelor inflamabile, precum combustibilii.**

- **Radiațiile nucleare au un efect mult mai mic decât unda de șoc sau radiația termică.**

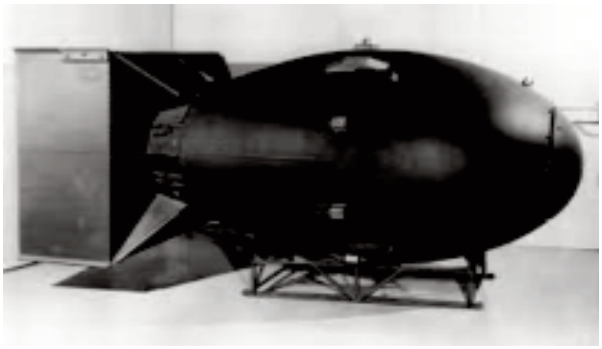
- **Undele electromagnetice produse în urma exploziei rezultă prin absorbția radiației gama în atmosferă. Aceste unde pot genera câmpuri magnetice de mii de volți pe durate scurte de timp.**

Istoric

Ideea de armă nucleară vine de la scrisoarea trimisă de către Albert Einstein pe data de 2 august 1939 președintelui Franklin D. Roosevelt.

La scurt timp după acest eveniment, în SUA, apare proiectul de realizare a unei arme nucleare, cunoscut ca "Proiectul Manhattan". Acest proiect a fost realizat de o echipă de savanți sub conducerea lui Robert Oppenheimer, fiind prima dată testat la data de 16 iulie 1945, în orașul New Mexico.

Fat Man – bomba nucleară folosită asupra orașului Nagasaki la data de 9 august 1945

Armele nucleare au fost folosite împotriva oamenilor de două ori, în anul 1945, aproape de terminarea celui de-al doilea război mondial, moment în care SUA a aruncat câte o bomba peste orașele japoneze Hiroshima și Nagasaki. Cele două orașe au fost rase de pe fața Pamântului.

Bibliografie:
- https://www.hotnews.ro/stiri-razboi_ucraina-25418461-bomba-atomica-bomba-nucleara-exista-vreo-diferenta.htm
- https://ro.wikipedia.org/wiki/
- Mihajlo Velimirovic, Atlas atomic, Bologna, Capitol, 1970.
- https://wikicro.icu/wiki/Nuclear_weapon.

Adrian Florin Mocanu,
clasa a X-a C

Unde e granița etnică românească la vest?

De foarte mult timp, ungurii plâng dupa teritoriile pierdute datorita Trianonului!

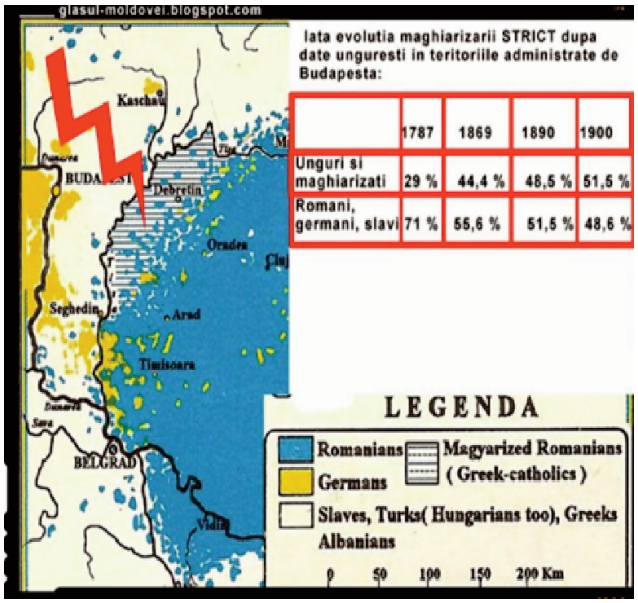
Tratatul de la Trianon a fost semnat la data de 4 iunie 1920 între Puterile Aliate învingătoare în Primul Război Mondial și Ungaria, în calitate de stat succesor al Imperiului Austro-Ungar, stat învins în Primul Război Mondial. Tratatul a fost semnat în Palatul Marele Trianon de la Versailles de către 16 state aliate (inclusiv România), pe de o parte, și de Ungaria, de altă parte.

Tratatul a fost semnat pentru a stabili frontierele noului stat Ungaria cu vecinii săi: Austria, Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor (stat devenit ulterior Iugoslavia), România și Cehoslovacia. Tratatul de la Trianon a făcut parte din seria tratatelor încheiate la finalul Primului Război Mondial, celelalte fiind tratatele de pace încheiate de Puterile Aliate cu Germania (la Versailles, în 28 iunie 1919), Austria (la Saint Germain en Laye, în 10 septembrie 1919), Bulgaria (la Neuilly, în 27 noiembrie 1919) și cu Turcia (la Sèvres, semnat la 4 iunie 1920 și repudiat apoi, fiind înlocuit cu tratatul de la Lausanne).

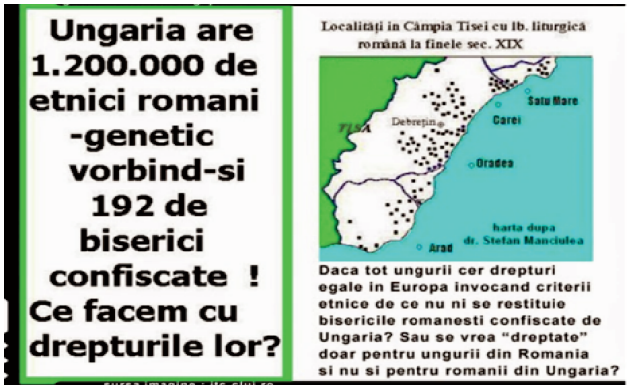
(https://ro.wikipedia.org/wiki/Tratatul_de_la_Trianon)

In anul 1715, in Offen, actuala Budapesta, era un procent de 55,6% germani si doar 19,4% unguri si maghiarizati. In anul 1891, au mai ramas doar 23,7% germani, iar procentul ungurilor si maghiarizaților să ajungă până la 46,1%. De asemenea, între anii 1880 si 1890, populația municipiului Deva a crescut cu 293,9% prin unguri si maghiarizați, 21,2% români, in timp ce germanii au scăzut cu 67,7%!

Dupa cum se vede in imaginea următoare, românii și alte etnii de pe teritoriul actual al Ungariei au suferit o maghiarizare forțată agresivă.

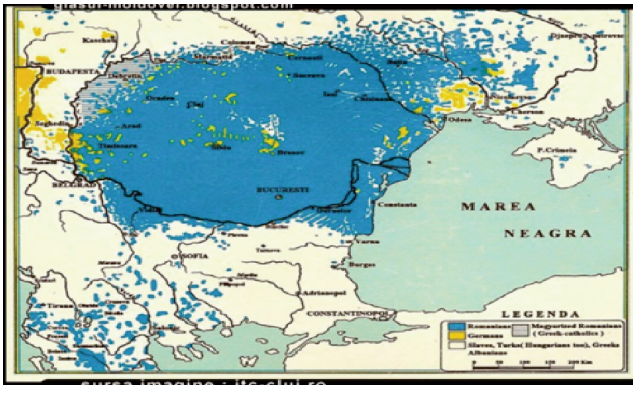
In zilele de astăzi, România este vulnerabilă datorită legilor care nu au fost bine gândite și datorită coruptiei, încât este pusă în situația de a restitui diferite clădiri, terenuri, proprietăți pentru care statul român a plătit cândva tone de aur.

Multe din restituirile din Transilvania s-au făcut intr-un mod fraudulos, de aceea România este furată metru cu metru zilnic. Liderii maghiarilor din România militează pentru restituirea proprietatilor pentru comunitatea maghiară, dar întrebarea noastră este: de ce nu cer același lucru și pentru românii cărora le-au fost confiscate bisericile din Ungaria?

Se aproximeaza undeva la 192 de biserici românești confiscate, pe lângă celelalte proprietăți care nu au mai fost niciodată retrocedate sau acordate despăgubiri proprietarilor de drept. Si ca uimirea să fie și mai mare, unii cetățeni unguri au venit în România pentru a cere proprietăți ca mostenire pe baza unor documente din anii 1500-1600.

In cartea Nationalismul Rasial Unguresc, autorul a citat articolul lui Gyulla Illyes:Transdanubia se afla in pericol și toată lumea este conștientă. Ce credeti că s-ar întâmpla dacă Transdanubia se separă într-o zi de Ungaria? Ar mai putea acea bucată care este între Dunăre si Tisa să rămână a maghiarilor?

Separarea regiunii Keil este o mare pierdere. Se realizează jumatate din calea de a avea granița cu judetul Weissburg si se pune piciorul pe râul Drava.

Orașul Branau, capitala Suabiei turcești, a fost probabil capitala țării, dar niciodata a poporului.

Daca noi am proceda cum au făcut-o maghiarii, ar trebui să cerem autonomia pentru o treime din suprafața Ungariei. La schimb cu autonomia Ținutului Secuiesc, ne dorim la schimb autonomia pentru Ținutul Crisanei până la Tisa.

Dacă statul roman, corupt și mafiot, a dat cuviință maghiarilor de a-și lua proprietăți și imobile pe baza unor acte din anii 1500-1600, de ce să nu cerem și noi ce ne aparține din Ungaria?

Romanii au dreptul să își ceară înapoi bisericile și celelalte proprietăți furate de către statul maghiar. Vreți să aveți enclava ungurească în România? Atunci ne dorim ca România să se întindă până la Tisa!

Bibliografie:
-http://www.itc-cluj.ro/racism/cineapierdut.htm
- https://ro.wikipedia.org/wiki/Tratatul_de_la_Trianon
- Ioan-Aurel Pop, Ioan Bolovan, Istoria Transilvaniei, Editura Eikon, 2013.
- Marius Turda, Războiul sfânt" al Rasei. Eugenia şi protecţia naţiunii în Ungaria (1900-1919), Editura Școala Ardeleană, 2006.

Denis-Nicușor Babalîc,
clasa a XI-a F

Războiul din Vietnam, un război psihologic!

Cunoscut drept unul dintre cele mai mari eșecuri ale politicii americane externe, războiul din Vietnam a avut loc între anii 1955 și 30 aprilie 1975, însă intervenția americană propriu-zisă a început la 1 noiembrie 1961.

Războiul a fost purtat de către Republica Democrată Vietnam, cunoscută drept "Vietnamul de Nord", sprijinită de China și Uniunea Sovietică, și Republica Vietnam, mai exact "Vietnamul de Sud", sprijinită de Statele Unite.

În 1961 Kennedy a dezvoltat teoria Domino, acesta a presupus că dacă o țară din Asia de Sud-Est ajunge sub ocupație comunistă și celelalte o vor face, așa că a sporit ajutorul împotriva Vietnamului de Nord.

Însă, din păcate pentru Statele Unite, războiul s-a încheiat cu înfrângerea Vietnamului de Sud și unificarea țării sub conducere comunistă, trupele americane retrăgându-se, cheltuielile SUA privind războiul estimându-se între 140 și 180 de miliarde de dolari (în comparație cu programul Apollo, de 20 de miliarde de dolari).

În ceea ce privește agresiunea psihologică care a avut ca scop tulburarea psihicului uman prin forme de persuasiune specifică, răspunsurile rămân atât contestate, cât și controversate.

După război cât și concomitent cu acesta, cazurile de pacienți cu tulburări mintale erau cele mai frecvente în rândul veteranilor de război.

Elemente de agresiune psihologică în războiul din Vietnam:

Operațiunea Wandering Soul - după documentarea forțelor americane cu privire la legendele vietnameze urbane, aceștia au dezvoltat o strategie prin care puteau distrage soldații vietnamezi noaptea, strategia consta într-un sistem audio ce reda sunete paranormale pentru inducerea greșită a realității, soldații rivali având impresia că sufletele omorâte vor să se răzbune.

Lupta de Gherilă - aceasta consta în deghizarea soldaților vietnamezi în civili, atacând punctele vulnerabile americanilor cum ar fi stațiile de aprovizionare sau convoaiele, mulți civili pierzându-și viața la acea vreme.

Asul de Pică - lăsat pe cadavre de către soldații americani, acesta era folosit drept marcaj sporind teamă.

În urma folosirii de erbicide exfoliante pentru distrugerea vegetației și sporirea vizibilității, efectele mutagene și cancerigene și-au făcut apariția timp de generații întregi, astfel apărând "sindromul Vietnam".

Tortura soldaților capturați - prezente și azi în muzeele din Vietnam, dispozitivele de tortură erau numeroase, soldați americani capturați și ținuți în cuști sau în închisori fără a avea parte de lumina soarelui săptămâni întregi, încătușați de picioare și de mâini și ținuți atârnați sau chiar fiind hrană pentru șerpi, metodele de tortură erau fără limite.

Vegetația și agentul portocaliu - climatul și relieful erau nefavorabile pentru soldații americani neobișnuiți cu acestea, afectându-i psihic cât și fizic.

În urma folosirii de erbicide exfoliante pentru distrugerea vegetației și sporirea vizibilității, efectele mutagene și cancerigene și-au făcut apariția timp de generații întregi, astfel apărând "sindromul Vietnam".

Bibliografie:

https://ro.wikipedia.org/wiki/R%C4%83zboiul_din_Vietnam
- https://www.zf.ro/business-international/cel-mai-mare-esec-al-americanilor-razboiul-care-a-costat-cel-mai-scump-statele-unite-60-000-de-tineri-si-au-pierdut-viata
-https://www.viata-medicala.ro/cultura/sindromul-vietnam-4019
https://www.youtube.com/watch?v=VY96iL88EMw
https://www.youtube.com/watch?v=ZLe9_77VV_4&t=56s

Adrian Perjaru,
clasa a XI-a C

Colectivul de coordonare:

Director: prof. **Gabriela Bocsok**
Director adj: prof. **Mihaela Tudor**
Consilier educativ: prof. **Mihaela Fiștoc**
Bibliotecară: **Mihaela Voicu**
Informatician: **Cristi Palcău**

Colectivul de redacție al elevilor:

David Stângaciu (a X-a C)
Adrian Perjaru (a XI-a C)
Laurențiu Avram (a X-a A)
Maria Mușat (a X-a A)
Denis-Nicușor Babalîc(a XI-a F)

Clepsidra(Focșani.online)
ISSN 2344 - 0953
ISSN-L 2344 - 0953

Profesori coordonatori:
Dorin Cristea
Daniela Pîrlog
Viorel Amăricăi

COLEGIUL ECONOMIC
Mihail Kogãlniceanu
FOCSANI